

OSOBNOST MĚSÍCE

Dobrá violistka musí mít velké ruce, dlouhé prsty a emoce přivázané na uzdě.

Historicky první česká sólová violistka **Jitka Hosprová** začala hrát na housle v sedmi letech a ve čtrnácti přesešla na violu. Z obyčejného koníčku se okamžitě stala láska a vášeň, která jí obrátila život vzhůru nohama.

„Emoce musíte při hraní udržet na uzdě,“ uvedla v jednom z rozhovorů. „Týká se to především moderní muziky, protože v ní dostanete mnohem víc prostoru pro expresivitu, můžete jít až do naprosté divokosti a snadno propadnete hysterii,“ popisuje prožitek, na který si při hraní musí dávat pozor. Autor skladby totiž možná chtěl dané místo jen lehce zesílit, ale interpret v něm může snadno prožít tisíc emočních bouří, což není žádoucí. Jitka si proto každou skladbu nacvičuje v rámci jakéhosi emočního plánu. V okamžiku, kdy si dané emoce jednou prožije, už jí prý dají pokoj. O to těžší však musí být příprava. „Všechno si prožiju během zkoušek a pak až zhodnotím, kolik toho použiju a jak,“ vysvětluje. V jednotlivých částech skladby si prý představuje samu sebe, jak stojí v určitém koncertním sále a emoce nechává proudit svým tělem i hlavou. V reálném prostředí se prý nemusí obávat toho, že by ji pak cokoli překvapilo nebo vyvedlo z míry.

Možná nebo právě díky tomu se hráčsky velice záhy prosadila doma i v zahraničí. Začínala s nástrojem od Gaspara Strnada z roku 1792 a nyní hraje na violu českého mistra Petra Zdražila. Koncertuje po celém světě, hraje se špičkovými mezinárodními orchestry a od roku 2001 vydala již jedenáct úspěšných alb. Nebrání se crossoverům a vyžívá se stejně dobře v české klasice i moderně. Mezi její nejoblíbenější patří například spolupráce s Josefem Vejdou, pro nějž není problém napsat jí na míru koncert pro violu inspirovaný její vlastní hrou a jeho jazzovou rovinou. Dává proto přednost originalitě. Upravování již dokonalé klasické hudby se ze srdce brání. „Klasická hudba už vylepšovat nepotřebuje,“ říká s oblibou. Své jedenácté album vydala letos v červenci a rozhodla se na něm věnovat skladateli, který zásadně přispěl k emancipaci jejího nástroje v minulém století – Paulu Hindemithovi. Hindemith, který se tak aktuálně objevuje na jejím repertoáru, je prý technicky bravurní i emocionálně bohatý, hluboký i barevný jako viola sama.

